

[Poul Nødgaard]

Det er beklageligt, at systemet er indrettet på den måde, idet det har en stor værdi at besidde generelle kundskaber, men det er nu engang de specifikke kundskaber, der betinger den enkelte lønmodtagers muligheder for at opnå og bevare sin beskæftigelse.

I en diskussion om arbejdsmarkedsuddannelserne forekommer det rimeligt at betegne en uddannelse som en investering i fremtidig produktionsevne. På den baggrund står det klart, at det er nødvendigt at tage meget store hensyn til specifikke uddannelser. Netop disse specifikke uddannelser giver større muligheder for at udvirke produktivitet, end generelle kundskaber gør.

At en bestemmelse i lovforslag nr. L 173 giver hjemmel til erhvervsintroducerende uddannelser for ledige, forekommer ikke at være i overensstemmelse med resultaterne af de mange analyser, der er foretaget af AMU-uddannelsernes evne til at forbedre lediges muligheder for at komme i beskæftigelse. Alle foreliggende analyser påviser, at AMU-uddannelserne ikke har bidraget til at bringe de ledige i varig beskæftigelse. Den førte arbejdsmarkedspolitik har ikke formået at opkvalificere de ledige til varige job. Lovforslaget synes heller ikke at ændre AMU-systemet, således at det på afgørende vis kan bidrage til en sådan nødvendig opkvalificering. Analyser har påvist, at mindst 400.000 risikerer at ryge helt ud af arbejdsmarkedet på grund af manglende kvalifikationer.

Til sidst vil jeg sige, at Fremskridtspartiet bl.a. af nogle af de grunde, jeg har nævnt her, ikke kan støtte de foreliggende lovforslag, i hvert fald ikke i den udformning, som de har. Vi mener generelt sagt, at uddannelserne i meget højere grad skal etableres på de enkelte virksomheder og på virksomhedernes egne præmisser. Derved tror vi at der kommer gang i beskæftigelsen.

Jørgen Estrup (RV):

Noget af det bedste i dansk tradition for folkeoplysning ligger jo på efter-, videreuddannelses- og voksenuddannelsesområdet, og jeg synes, at man må være opmærksom på denne tradition, som har betydet, at mange initiativer har blomstret og været frodige – og måske indimellem så frodige, at man heller ikke havde styr på, om der nu var brug for det hele. Det

har gjort det nødvendigt en gang imellem at få ryddet op i systemerne, at få dem tilpasset.

I 1985 fik vi en vigtig nyskabelse på området og et forsøg på at få kultiveret den grøde, der var i initiativerne, hvad enten det nu var på arbejdsmarkedsområdet eller på det område, der typisk hørte under Undervisningsministeriet. Og det er sådan set den proces, der fortsætter med de to lovforslag, vi nu har foran os. Det, man må føje til, er så, at det er blevet tydeligere i den forløbne tid, at vi i allerhøjeste grad har brug for denne lovgivning, og det er set i lyset af den ulykkelige udvikling, der har været omkring arbejdsløsheden.

Nu er det ikke blot et spørgsmål om generel folkeoplysning, om en god tradition, om at lade initiativerne blomstre. Det er også et spørgsmål om at have et instrument, som er effektivt og virksomt. Og hvad det angår, repræsenterer de to lovforslag et godt ekstra skud på stammen. Man får en ajourføring, som tager højde for, at der i høj grad er sket en nedbrydning af de gammeldags, velkendte skel mellem specialarbejdere, faglærte og andre uddannede og ikke mindst også mellem privat ansatte og offentligt ansatte. Det er ikke længere relevante skel; det tager man højde for i lovforslagene.

Men man får også taget fat i det, som altid har været problemet på området: de to ministerielle systemer, som skulle samarbejde. Det synes jeg er en god ting, og det er i hvert fald noget, som man skal lægge vægt på, når man ser på forslaget om AMU-centrene kontra erhvervsskolerne; det er en god opfølgning af betænkning nr. 1234. Det betyder selvfølgelig også, at styringsstrukturen, udvalgsstrukturen på området må ændres. Det er forståeligt, og vi kan fra radikal side støtte, at man prøver at skære ned på de mange udvalg.

Men jeg vil gerne føje til, at det så også samtidig er nødvendigt, at man overvejer – og det bliver jo især en opgave for ministeren – hvordan sammenhængen er mellem dem, der bliver sat som repræsentanter i udvalgene, og de opgaver, som udvalgene faktisk skal varetage. Det er nødvendigt, at der er den fornødne viden til stede hos repræsentanterne om udvalgenes faktiske områder. Dermed siger jeg også til ministeren, at vi fra radikal side vil lægge stor vægt på, at der også bliver plads til de organisationer, som har særlig viden, særlige in-